



Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh: Pr. Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Coslujitor: Pr. Leonardo Ioan Atudorei

+40 747 580 111

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruivi.” (Romani 12, 12)

Anul IV • Nr. 29 (112) • 24 septembrie 2023

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

„Cunoașteți iubirea lui Hristos și trăiți în pace!”

Sfântul Siluan Athonitul

„Sufletul care a cunoscut pe Domnul simte în chip nevăzut prezența Făcătorului său și rămâne în El foarte liniștit și bucuros. Și cu ce s-ar putea asemăna această bucurie? Este asemenea celei pe care o simte un fiu iubit care se întoarce după o lungă despărțire dintr-o țară îndepărtată în casa sa părintească și vorbește pe săturate cu tatăl său, cu iubita lui mamă, cu frații și surorile lui dragi.

Oamenilor, făpturi ale lui Dumnezeu, cunoașteți pe Făcătorul! El ne iubește. Cunoașteți iubirea lui Hristos și trăiți în pace și așa bucurați-L pe Domnul. El îi așteaptă la Sine milostiv pe toți.

Pe unmele sfinților

Sfântul Siluan Athonitul

Sfântul Siluan Athonitul este sărbătorit pe **24 septembrie**. S-a născut în 1866, la Tambov (Rusia), dintr-o familie de creștini. Datorită muștrării primite de la Maica Domnului pentru viață trăită în necurăție, ia hotărârea la vârstă de 26 de ani să ajungă la Sfântul Munte. Se călugărește la Mănăstirea Sfântul Pantelimon.

Primește foarte repede darul săvârșirii neincetate a rugăciunii lui Iisus „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul!” și puterea de a împlini cu ușurință exigențele regulilor monahale athonite. Se învrednicește să-L vadă și pe Hristos în chip real în biserică, în locul icoanei Sale.

Deși ajunge să fie părtaș acestor daruri, este supus ispitelor demonice. Astfel, îi venea în minte gândul mândriei: „Duci o viață sfântă, toate ascultările le împlinești fără efort, te rogi neincetat, deci ești desăvârșit!”, gând întărit și de ceea ce avea să-i spună un părinte: „Dacă acum ai ajuns așa cum ești, ce vei fi la bătrânețe?” Acest gând alterna cu cel al deznădejzii: „Poate te vei mântui, dar ajungând în rai, nu vei afla acolo pe cei pe care îi iubești și nu vei avea nici o bucurie!”. Din cauza lipsei de experiență și maturitate duhovnicească, starea de fericire pe care o avea înainte de asprele ispite, slăbește puțin câte puțin, până pierd aproape cu totul.

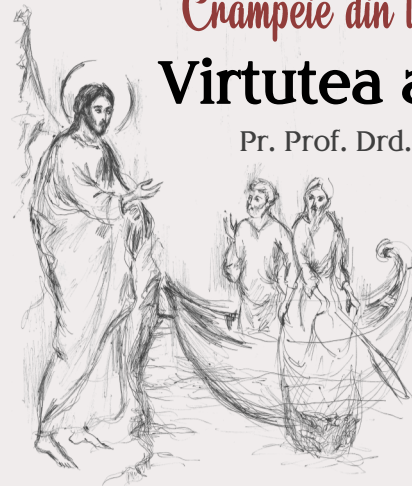
Spre anul 1906, în miezul unei nopți cumplite, în care demonul se interpune între el și icoana lui Hristos, Siluan, deznădăjduind cu totul, îi spune Domnului: „Vezi că mă silesc să mă rog Ție cu cuget curat, dar demonii mă împiedică. Învață-mă ce trebuie să fac ca ei să înceteze să mă mai tulbure”. Și atunci primește în sufletul său acest gând: „Cei mândri sunt chinuți mereu de demoni”. Atunci întrebă: „Doamne, învață-mă ce să fac ca sufletul meu să se smerească”. Și Domnul îi răspunde: „Ține-ți mintea ta în iad și nu deznădăjdui”.

» pag. 2

Cnămpeie din lumina sărbătorii

Virtutea ascultării

Pr. Prof. Drd. Adrian Doboreanu



Cea mai importantă învățătură care se desprinde din textul Evangheliei de astăzi (*Pescuirea minunată*) și care poate fi considerată o adevărată virtute în sensul

cel mai profund și duhovnicesc al cuvântului este **ascultarea**. Dar ce poate să însemne această ascultare?

Cuvântul „ascultare” poate fi oarecum asociat și termenului de „ascultător”, nu neapărat din punct de vedere gramatical, ci mai mult spiritual, duhovnicesc. Pentru a putea fi ascultat și a avea posibilitatea de a oferi cuiva o „ascultare” trebuie să fii tu, la rândul tău, un foarte bun ascultător și un fin observator al lucrurilor din jur. Și cine putea îndeplini aceste condiții decât Hristos, Fiul lui Dumnezeu, coborât pe pământ, Cel pe care Îl ascultă la rândul lor mărire și valorile, iar demonii Îl recunosc și se îngrozesc de puterea Lui? Astfel se întâmplă și în pericopa evanghelică: dimineată, Hristos intră în vorbă cu apostolul Petru și îl expune unei experiențe spirituale, aceea de a asculta de El și de a arunca din nou mrejele, cu toate că întreaga noapte apostolii nu au prins nimic. Și, după cum bine știm, minunea s-a întâmplat, iar Petru, în adâncul ființei lui, și-a dat seama de faptul că fără ajutorul lui Dumnezeu nu s-ar fi întâmplat nimic.

Pe de altă parte, a asculta pe cineva sau de cineva nu înseamnă să fii sub stăpânirea sau autoritatea cuiva. A asculta pe cineva înseamnă o făgăduință în deplină supunere făcută de cineva pentru ceva, cineva sau, mai mult, pentru Biserică. (...) Pentru noi, generația secolului XXI, ascultarea poate fi considerată un principiu de viață sănătos, fără a căuta mereu o justificare pentru ceea ce se întâmplă în jur. Întrebare este: de cine trebuie să ascultăm? Răspunsul este unul logic și simplu: trebuie să ascultăm de părinții noștri trupești (care ne-au născut și crescut) sau duhovnicești (nași), de persoane cu principii înalte și morale, de cei înțelepți și, nu în ultimul rând, de duhovnicul nostru, care este ca un far care ne călăuzește viața. Părintele Arsenie Papacioc precizează faptul că „pentru cel care nu are duhovnic e o pierdere, pentru că un popor trăiește prin duhovnicii săi”. (...)

Noi, oamenii, trebuie să fim undița ascultării – instrumentul prin care Dumnezeu lucrează în viața noastră. Astfel, rezultatele unei posibile pescuiri minunate se vor vădi prin faptele și acțiunile noastre. (*Doxologia.ro*)

Crișma – îmbrăcarea în Hristos

Cătălin Toma | Doxologia.ro

Imediat după ce noul botezat este scos din apă, este îmbrăcat în haină albă, în semn de curăție după spălarea de păcate în apa mântuitoare a botezului.

Crișma este veșmântul de **lumină necreată** pe care neofitul (*noul botezat*) îl primește de la Duhul Sfânt și care trebuie păstrat nepătat de păcate și spălat mereu cu lacrimile pocăinței și ale Spovedaniei.

La îmbrăcare, se pronunță cuvintele „Se Îmbracă robul lui Dumnezeu (N) în haina dreptății...”, adică a îndreptării, nu prin merite proprii, ci prin meritele lui Iisus Hristos. Veșmântul acesta luminat și

nestricăcios a fost proorocit de psalmistul David, care mai înainte l-a văzut, spunând: „Stropi-mă-vei cu isop și mă voi curăți; spăla-mă-vei și mai vârtos decât zăpada mă voi albi” (Psalmul 50, 8).

Această haină are și o altă semnificație, simbolizând **lumina slavei și a nestricăciunii** de care se vor bucura dreptii în viața viitoare. Ea era sfințită, în trecut, de către episcop și era purtată de orice nou botezat timp de 8 zile consecutive după botez și era dezbrăcată cu solemnitate de către neofiți și depusă în biserică, în fața preoților.

Cei ce primeau botezul de Paști, făceau acest lucru în Duminica Tomii,

care din această cauză se mai numea și „Duminica albă”. În unele părți ale țării noastre, precum Moldova, Banat sau Bucovina, această haină poartă numele de *crișmă* (adică ungere sau sfințire).

Înconjurarea mesei de către slujitori, noul botezat și nași, sub forma unei hore, este expresia jubilariei și a bucuriei Bisericii pentru faptul că „s-a născut om în lume” (Ioan 16, 21) și pentru intrarea în sânul ei a unui credincios al lui Hristos. Înconjurarea se face de trei ori în numele Sfintei Treimi, cântându-se în acest moment cântarea „**Căți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați și-mbrăcat**”, aceasta arătând că botezul în Hristos înseamnă îmbrăcarea noastră în haina Învierii. Cântarea „**Dă-mi mie haină luminoasă**” este un imn, o rugăciune adresată Domnului nostru Iisus Hristos, „**Cel ce se îmbracă cu lumina ca și cu o haină**”, pentru a îmbrăca pe cel botezat în haina luminării spirituale a neprihănirii.



Rugăciunea Sfântului Silvan Athonitul pentru smerenie

„Rugați-vă pentru mine, toți Sfinții, ca sufletul meu să învețe smerenia lui Hristos. Sufletul meu însetează după ea, dar nu o poate atinge și o caut plângând, ca un copil ce s-a pierdut de mama lui: „Unde ești Tu, Domnul meu? Te-ai ascuns de sufletul meu și te caut cu lacrimi”. Doamne, dă-mi puterea de a mă smeri înaintea măreției Tale. Doamne, a Ta este Slava în Cer și pe pământ. Dă-mi mie, zidirii tale firave și smerite, Duhul Tău cel Sfânt. Mă rog bunătății Tale, Doamne, privește asupra mea din înălțimea Slavei Tale și dă-mi puterea de a Te lauda zi și noapte, căci sufletul meu Te-a iubit prin Duhul Sfânt. Tânjesc după Tine și Te caut cu lacrimi. Doamne, dă-ne Duhul Sfânt. Prin El Te vom slăvi zi și noapte, căci dacă trupul nostru e slab, Duhul Tău e viu și dă sufletului puterea de a Te sluji cu râvnă. El întărește în sufletul nostru iubirea Ta, îl liniștește întru Tine cu o odihnă desăvârșită și nu mai vrea să se gândească decât la iubirea Ta. Doamne, mintea mea lipsită de putere nu poate ajunge la Tine. Ca și regele Avgar Te chem: „Vino, și tămăduiește-mi rănilile gândurilor mele cele rele și Te voi lauda ziua și noaptea, Te voi vesti oamenilor, ca toate neamurile să știe ca Tu Doamne, săvârșești minuni ca și altădată, ierți păcatele, sfințești și dai viață”.

Pe unmele sfinților

Sfântul Silvan Athonitul

» Ce-a de-a doua descoperire a lui Hristos a dat naștere unei nedumeriri: de ce s-a depărtat harul de la el? Și Sfântul Silvan Athonitul ajunge să afle că în această luptă de dobândire a lui, omul poate trece prin diferite momente de secetă și pustiire duhovnicească, de disperare și deznădejde.

Așadar, viața virtuoasă este o viață încercată, o luptă neîncetată împotriva păcatelor. Primirea și părăsirea nedeplină a harului, sunt mărturiile ale purtării de grijă a lui Dumnezeu față de noi. El vrea să ne ferească de mândrie și să ne conducă prin smerenie către mântuire. Și cu cât te smerеști mai mult, cu atât ai parte de mai multe daruri de la Dumnezeu. Iată ce spune Sfântul Silvan în acest sens: „Gândeam în mine însumi: sunt un ticălos vrednic de toată pedeapsa, dar în loc de pedeapsă Domnul mi-a dăruit Duhul Sfânt. O, dulce este Duhul Sfânt, mai presus de toate lucrurile pământești!”

Dacă prin mândrie, Duhul Sfânt se depărtează din suflet, lăsându-l pradă patimilor, prin smerenie redobândim vechea sănătate a sufletului și lepădam boala pe care păcatele ne-au pricinuit-o.

Sfinții Părinți ne învață că nu toate situațiile de părăsire a harului sunt cauzate de păcate. Multe sunt încercări din partea lui Dumnezeu și au ca scop probarea dragostei față de El. Aceste stări de părăsire pot dura câteva clipe, ani sau chiar o viață întreagă. Însă, ceea ce este important de reținut este că indiferent de durata și intensitatea părăsirii, Dumnezeu nu ne abandonează niciodată pe deplin, ci așteaptă întoarcerea noastră.

Trebuie să lepădam mândria, pentru că din cauza ei nu putem cunoaște pe Dumnezeu. Sfântul Silvan Athonitul spunea: „Chiar dacă ar studia toate cărțile pământului, omul mândru nu va cunoaște niciodată pe Domnul. Căci mândria lui nu lasă loc în el pentru harul Sfântului Duh”. Iar prin smerenie, omul se va învrednici de adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Atunci când a fost întrebat Cum vorbesc cei desăvârșiți?, părintele Silvan a spus că cei desăvârșiți nu spun niciodată ceva de la ei înșiși... ei spun doar ceea ce Duhul îi insuflă să spună ...și nici măcar unul dintre cuvintele lor nu este rodul gândirii omenești, ci toate sunt născute dintr-o inimă curată, o inimă „lărgită” (II Corinteni 6, 11), potrivit darului lui Hristos.

A trecut la cele veșnice pe 24 septembrie 1938 și a fost canonizat pe 26 noiembrie, 1987, proclamat dascăl apostolic și profetic al Bisericii.